

Hermann sprongdi mong mørk

Lívið skuldi vera stuttligt og rættvíst. Tað vildi listamaðurin Hermann Jacobsen, sum dugdi so nógv. Bróðursonurin hevur skrivað eina bersøgna ævisøgu um sín kæra pápabeiggja

Randi Jacobsen

Í 1988 doyði Hermann Jacobsen bráðliga bara 46 ára gamal.

Men Hermann livir framvegis í minninum hjá nógvum vinum og hjá øðrum, sum minnast øll hansara avrik sum sjónleikari, sangari, skemtari og mangtr annað.

Og hann fer helst at liva mong ár aftrat á henda hátt.

Bróðursonurin Tórður Jóhannesarsson sá upp til Hermann, sum var barnavinur.

Hann minnst, hvussu skelkað øll familjan var, tá ið Hermann doyði, og mamma Hermann var so ólukkulig. Øll familjan sat við ósvaraðum spurningum, hví lívið hjá Hermann skuldi enda, sum tað

gjørði. Men tá orkaði hann so ikki meira.

Tórður Jóhannesarson fór á Fróðskaparsetrið at lesa og skrivaði tá serratgerð um føroyska táttayrkning, og tá varnaðist hann, hvussu nógv Hermann í grundini hevði avrikað og lagt eftir seg.

Hetta fekk hann til at gera útvarpssendingar um Hermann, og hann syrgdi fyri, at fleiri føgur komu út við sangum og tættum við Hermann og øðrum.

Stórt arbeiði

Ein dag kom góði vinmaður hansara, Sveinur Ísheim Tummasarsson til hansara og segði, at nú mátti hann fara víðari og skriva um Hermann.

Hann so gjørði, og tvey tey seinastu árin hevur hann brúkt hvørja einastu fríløtu til at granska og gera samrøður við fólk, sum kendu og stóðu Hermann nær.

Lívsleiðin hjá Hermann var nokkso lögín. Hann breyt á fleri øðrum upp úr nýggjum, og hann sprongdi fleiri mørk gjøgnum alt sitt liv, sigur Tórður Jóhannesarson.

Hermann Jacobsen var føddur 19. januar 1942 og hevði sostatt fylt 70 ár í ár.

Ommusystirin Masa og maður hennara Herluf Arnason vóru partur av barnaheiminum hjá Hermann, og teir triggir beiggjarnir nevndu tey fyri ommu og abba.

Masa arbeiddi seinnapartin á Ellisheiminum. Hermann fór ofta við henni til arbeiðis, og í upphaldsstovuni plagdi hann at spæla upp á eitt pumpuorgul.

Tað var eitt heilt serligt heim, sum Hermann vaks upp í. Har komu altíð fólk, og liv var í.

Eiun góð ommusystir

Hermann átti eina ommusystir, sum nevndist Seymi-Sanna, og hon hevði ein heilt serligan týðning fyri Hermann. Hendan konan var bersøgin og hevði sína meining. Hon seymaði og bant og gekk nógv niðan í Sjónleikarhúsið, har hon seymaði búnar og annað, og hon spældi eisini sjónleik.

Tað mundi vera soleiðis, at Hermann eisini kom í Sjónleikarhúsið.

Hermann tosaði ofta um Seymi-Sannu, tí tey vóru so góð.

Orsøkin til hetta er ikki heilt greið, men Hermann gjørði ikki altíð, sum fyri var skrivað, skrivar høvundurin.

Longu sum smádrongur fór Hermann at nápa portvín frá Seymi-Sannu, men Sanna tók tað ikki illa upp, tvørturímóti. Hvat hann enn gjørði, fyrgav hon.

Seymi-Sanna ætlaði upprunaliga, at ein annar skyldmaður skuldi arva seg, men hon broytti testamentið og gjørði Hermann til arving sín.

Høvundurin Tórður Jóhannesarson við bókini, sum júst er komin út

Orsøkin til, at hann arvaði Seymi-Sonnu, hevur Hermann sjálvur sagt vera, at hann báði bannaði og drakk og líktist als ikki nøkrum baptisti.

Hermann yrkti ta fyrstu vísuna sum smádrongur. Hann var so lítil, at hann dugdi ikki at tosa.

Nógvur tónleikur

Í barnaheiminum í Sverrisgøtu varð nógv spælt og sungið. Pápi Hermanns spældi mandolin og hevði góða sangrødd. Sum smádrongur fór Hermann at syngja saman við bróður sínum Hannusi. Mamman varnaðist beinanvegin, at dreingirnir høvdu góðar tónagávur. Hon keypti teimum eina knøtttharmoniku, og skjótt funnu teir lagið. Hermann segði sjálvur, at hann spældi strálandi, tá

ið hann var sjeý ára gamal. Tað var ein tveyraddað knappharmonika við átta bassum, seinni fingur teir eina við 16 bassum. Tá sjangraðu beiggjarnir, Hannus spældi guitar, og Hermann harmoniku. Hannus var tá fimm ára gamal.

Tað var nógvur sangur og tónleikur í barnaheiminum.

Tá ið teir vóru vaksnir, fóru teir at spæla til dans saman.

Hetta dámdi mammuni einki serligt, men ikki verri enn so, at hon streyk skjúrturnar fyri teir, tá ið teir skuldu spæla.

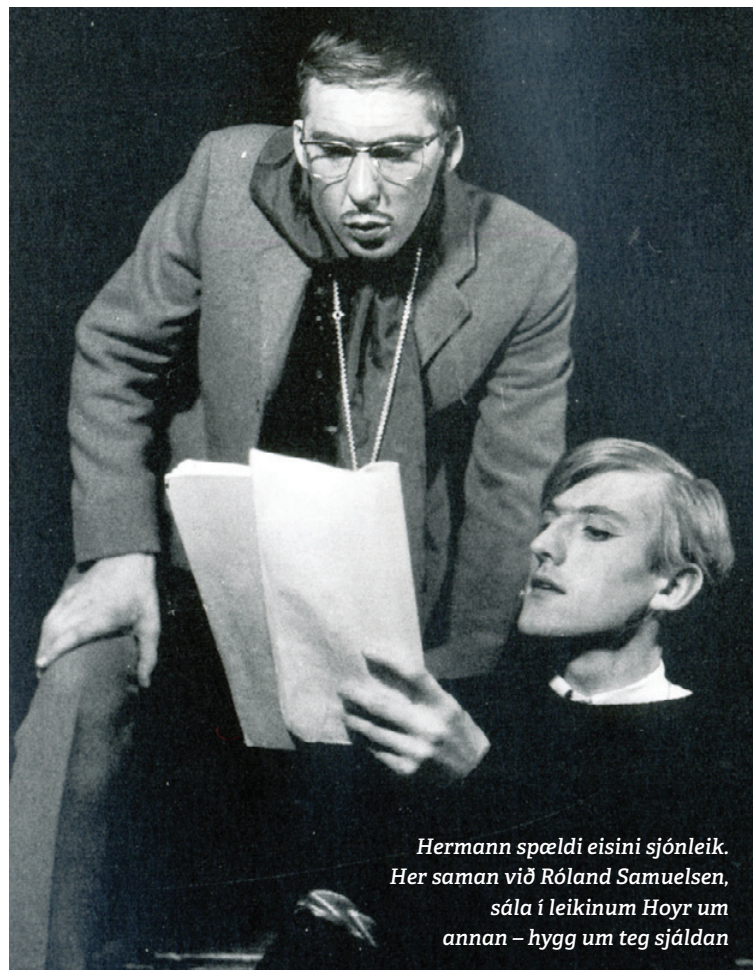
Alt húskið hoyrði til Brøðrasamkomuna, men upprunaliga vóru tey kirkjufólk.

Dreingirnir gingu tí í sunnudagsskúla í Ebenezer.

Aftaná skúla ætlaði Hermann sær til skips, og tað var ein stór

Trímenningarnir Hermann Jacobsen og Eyðun Joensen í góðum lag

Hermann spældi eisini sjónleik. Her saman við Róland Samuelson, sála í leikinum Hoyr um annan – hygg um teg sjáldan